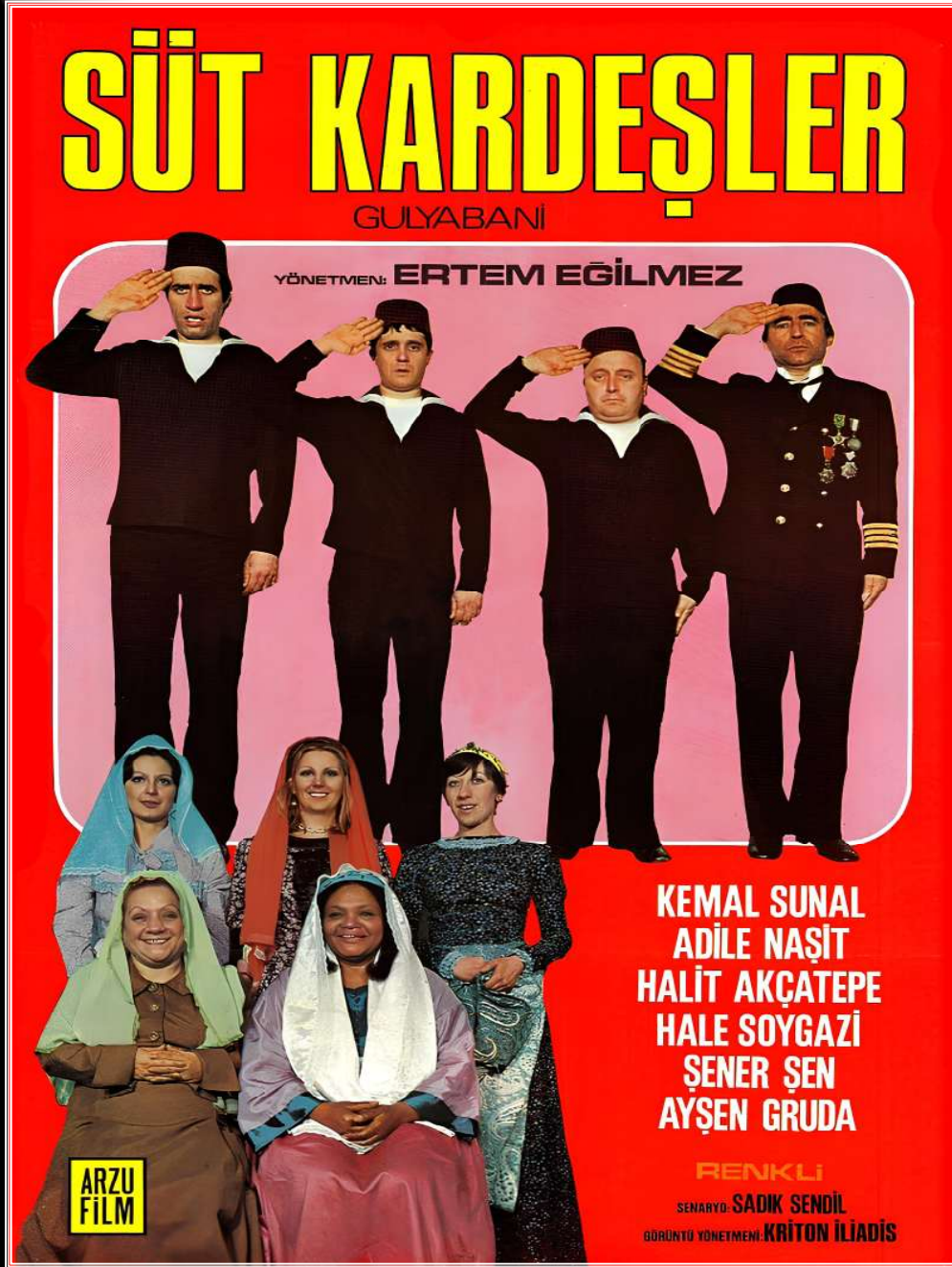

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Necdet Rüştü Efe ◆ H. Musa Tuncer ◆ Tacettin Şimşek ◆ Aslan Avşarbey
- ◆ Mehmet Gözükara ◆ Halit Yıldırım ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Metin Yalçın
- ◆ Feyzullah Arslan ◆ Mehmet Özcan ◆ Mehmet Pektaş ◆ Mustafa Acar
- ◆ Celil Çinkır ◆ Ali Armut ◆ Kadir Köse ◆ Salman Kapanoğlu
- ◆ Mustafa İmir ◆ Leyla Yıldırım ◆ Nurgül Kaynar Yüce

84 Sayı 21 Şubat 2025

Tatlı Sert

◆ Necdet Rüştü Efe

Yüzüne vururlar ayıbın elin
Hiç kendi suçunu gören olur mu?
Kabahat kız olsa, etseler gelin
Acaba gerdeğe giren olur mu?

Şimdi mal devridir; böyleydi dün de
Kürk yoksa itibar olmaz düğünde
Cahilin Karun'a döndüğü günde
Bilgiye gögsünü geren olur mu?

Kaide değişti, sabreden derviş
Murada ermeden yoksul gebermiş
Aslanın ağzına el atmaktır iş
Lokmayı kolayca veren olur mu?

Bu hasis dünyada yetmişlik ninem
Diyor ki: Altunla süslensin sinem!
Mahşerde aylıklı olsa cehennem
Altını cennete süren olur mu?

Kimsesiz kaldıysan sunulur payın
Bilinmez gününde çıkmaz bir ayın
Ardında dağ gibi dursa dayın
Atlatan, ipe un seren olur mu?

Erbab-1 devletle başla temasa
Aş dolar önüne boş duran masa
Tavsiye mektubu hiç yazılmasa
Âlemde murada eren olur mu?

Ey *Necdet* bahtına temmet çekili
Gönlünde her zevkin taşı dikili
Sen artık gülmezsün sazlı, içkili
Karaca Ahmet'te tören olur mu?

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Atmaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım* Afiş: *Yeşilçam Hatırası*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergi@gmail.com*

84. Sayı Şubat 2025 ISSN-0106417 (edergi)

Er Lakapla Anılır

◆ Hacı Musa Tuncer

Bizim elin lâkapları bir başka
Keklik Ali, Bijon Ali, Çon Ali
Yârenlik ederler yaparlar şaka
Kökgüç Ali, Tirşik Ali, Goç Ali

İbiş Ali çabuk yorar Abdal'ı
Minçik Ali zurnasına sevdalı
Hurşit Ali baş oyuncu gül dalı
Cuma Ali, Dabaz Ali, Hont Ali

Carbık Ali, Sef Ali'ye gızıyor
Avrad Ali her ortamı bozuyor
Corug Ali eli ardda geziyor
Apılığı tınaz eden Boz Ali

Çakal Ali ziyareti bol eder
Hilti Ali on arşınlık yol geder
Mucug Ali otuz sene kin güder
Muziplik peşinde Hac'âsan Ali

Garapeçe Ali, Çamlıklı Ali
Omar Osman Ali ve Yünlü Ali
Çalık Ali dersin huylanır Ali
Hüsne Ali, Uzun Ali, Hop Ali

Enikci Ali'ye gıv etsen yeter
Papağan Ali'nin ötüşü beter
Şimdilik Aliler bu gadar yeter
Çünkü her hânedede vardır bir Ali

Öyle lâkaplar var yazsam hoş değil
Her biri önemli mutlak boş değil
Saysam şimdi iki değil beş değil
Livlik Memmed hem hocadır hem velî

Tokuç Memmed söyler dağılır tasan
Gondal Memmed varsa verdirmez yasan
Gabilız Musdava, Avgasır Hasan
Evlek Hösügün'ün yokdur zavalı

Tuluk Hasan azgın suya atılır
Arap Kemal hüner gomaz çıkarır
Goddik Hasan kahkahayla gatılır
Dönük Yusub gelemiyö yok hâli

Dozer Memmed tosun görse vuruşur
Zomp Ahmed'e fiske vursa buruşur
Kirtik Gadir her mavraya garışır
Tivis Memmed hem gaymakam hem vali

Ataş Goca, Çatal Kelle, Kel Veli
Apıl'ı görünce şaşırır deli
Kene Sülemen'in geçmiyor yeli
Yerinden gıpramaz Gırıcık Veli

Urubla Hasan'la, Daban Abdilla
Sünük Sülemen'e bir selam yolla
Çöte İrbehem'i bulduk ne halla
Bayguş Hasan itten esirger yalı

Püsü Kemal, Dilki Veli dik yürür
Yarım Ağa el âlemi hor görür
Höçük Durdu mavrasını bol verir
Foter Haşim incitmedi bir kulu

Göğ Omar'la cebelleşir Gonc Omar
Göğ Duran'dan Celfin Iraz gız umar
Çöbce Gadir, Çontuk Hasan bir damar
Deli Durdu taysınmiyo her hâli

Teke Memmed, Kertiş Yusub aynı ırk
Çinçik Hasan, Gır Veli'den berkce gork
Efil Ahmet kellesine geyer börk
Hösüg Duran çabık çözer ahvâli

Kepir Hacı, Serpek Gadir, Cec Kemal
Tıraş ot atınca zorsunur hamal
Külden Maraş otu ediyor imâl,
Teleme Memmed'de çekiyor bali

Gıdılık Kâzim'le Gumilis Durdu
Herkesten çok sevdi insanı, yurdu
Çinçik Bekir, Yohçu gelmiş diyordu
Gara Bayram Gahrimen'in sağ golu

Ozan Azâbî'den sevgi saygılar
Özlemden kaynaklı bunca duygular
Sizlerle azalır elem, kaygılar
Baş tacıdır emmilerin her hâli

Nigâr Hanım Vay/On Beş-Doktoralı Şaire

◆ Tacettin Şimşek

Nigâr Hanım, bir İstanbul kızıydı. Yedi yaşında Madam Garos'un Kadıköy'deki yatılı okuluna verilmişti. Burası dört başı mamur, misyoner, ak-siyoner, komisyoner, kondisyoner bir Fransız mektebiydi. Küçük Nigâr bu okulda Fransızca, piyano, resim ve dikiş dersleri almış, takdirname koleksiyonu yapmıştı. Avrupai değerleri benimsemişti ama Allah için özünden, tarihinden, kültüründen, ananesinden kopmamıştı. Neden? Çünkü ailede sağlam bir terbiye görmüştü.

Dünyanın bütün pedagogları, asıl eğitimin ailede verildiği konusunda ağız birliği ediyordu. Mektep, eğitimden ziyade öğretim ortamıydı. Nigâr Hanım da anne babadan aldığı nitelikli eğitim sayesinde dalları Avrupa'ya uzansa da köklerine sıkı sıkıya bağlıydı.

Fransızcanın yanında Almanca, Rumca, İtalyanca ve Ermenice öğrenmişti. Dönemin ünlü hocası Ebüllisan (Dil babası) Şükrü Efendi'den Türkçe, Arapça ve Farsça dersleri almış, böylece "elsine-i selase"yi ikmal etmişti. Şükrü Efendi'nin kaç dil bildiği kendisi için bile meçhuldü.

(İlminücuma göre bir zaman gelecek, Belçika'da Vandeville diye bir adam çıkacak ve kırk iki dili çatır çatır konuşarak dünyanın en çok dil bilen adamı ünvanıyla Gines Rekorlar Kitabı'na girecek. Tabii Profesör Vandeville'nin şansı, Şükrü Efendi'yle çağdaş olmaması.)

Gelin görün ki Nigâr Hanım'ın formel eğitimi bunlardan ibaret kaldı.

"E artık genç kız oldun, bu kadar mektep eğitimi yeter." dediler ve böylece Nigâr Hanım için örgün eğitim devri kapandı. Varsın kapansın efendim, yaygın eğitim var, sargın eğitim var, uzaktan eğitim var, hususi eğitim var, olmadı, mektupla öğretim var.

Bizim memlekette eğitimin bin bir çeşidi mevcut. Nigâr Hanım'ın payına da bu çeşitlilikten hususi eğitim düştü. Piyano ve dil dersleri eve gelen özel hocalarla sürdü.

O bir paşa kızıydı. Sevgili babacığı Macar Osman Paşa, istese Viyana'dan piyano hocası getirtirdi; nitekim getirtti de. Arapça dersleri için Kahire'den müderris, Farsça dersleri için Tahran'dan

muallim geldi. Nigâr Hanım'a bir güzel lisan talim ettirdiler. Öğrendiği bütün dilleri sular seller gibi konuşmaya, yazmaya başladı.

Formel eğitimini sürdürememek, Nigâr Hanım'ın içinde bir ukde olarak kaldı. Hep bir fırsatını bulsam da açık liseyi okusam diye düşündü. Azmetti. Azmin elinden ne kurtulurdu ki? Boşuna mı Kâşgarlı Mahmut, *Divanü Lugati't-Türk*'te "Azimle sıçgan tahtayı deler." diyordu. (Yanlış anlaşılmasın sevgili okuyucu, Kâşgarlı üstadımız "sıçgan" derken basbayağı fareden bahsediyor.) İşte o azimle Nigâr Hanım açık liseyi iki yılda bitirdi.

Şimdi sıra yükseköğrenimdeydi. *Maarif* dergisine yazdığı bir makalede yükseköğretimin öneminden bahsetti Nigâr Hanım. Kendisinin de en büyük hayalinin üniversite öğrenimi görmek olduğunu söyleyerek yazısını sonlandırdı.

O gün ülkede kıyamet koptu. Memleketin bütün üniversiteleri sıraya girdi. Nigâr Hanım'ı arayan arayana. Yükseköğretim kurumları arasında kıran kırana bir rekabet başladı.

Akademi, Nigâr Hanım'ın peşindeydi.

Hani akademinin ciddiyeti söz konusu olmasa her üniversite neredeyse mahalle pazarcıları gibi ele megafon alıp bas bas bağıracaktı:

"Gel vatandaş, en parlak eğitim burada. En fiyonklu, en prestijli diplomayı biz veriyoruz. En eğlenceli kurs, en yağlı burs bizde."

Bereket versin, konumun ağırlığı böyle taşkın hareketlere izin vermiyordu.

Yurt dışından birçok üniversite Nigâr Hanım'a çağrıda bulundu.

"Bizde lisans eğitimi alın. İsterseniz özel öğrenci statüsünde sizi kaydedelim. Sizi amfilerde yormayalım. Hocalarımız tek tek sizin kaldığınız yurda/eve gelsin, size özel ders versinler. Sınavlarınızı çevrimiçi yapalım. Hatta sizi hiç sınava mınava sokmadan diplomanızı takdim edelim." dediler.

Lisansı geçtik, Sorbon Üniversitesi rektörü Prof. Madam Hupert mumlu kâğıda yazdığı mektupla ve e-postasına gönderdiği iletiyle Nigâr Hanım'ı edebiyat alanında master ve doktora yapmaya davet etti.

Bu toz duman arasında Nigâr Hanım, uluslararası bir basın toplantısı düzenledi. “Ülkemi seviyorum ve kimseyi üzmem istemiyorum.” diye başladığı sözlerini şöyle sürdürdü:

“EMAYTİ, İmperyal, Oksford, Harvird, Kembriç ayarında üniversitelerimiz lütfen beni mazur görsünler. Yükseköğrenimimi yurt dışında sürdürceğim. Sekiz yabancı dil biliyorum ama kendimi Fransızcaya daha yakın hissediyorum.”

Fransız aksanıyla tamamladı konuşmasını:

“Teğcihimi bana kapılağın ağdına kadağ açan yüzleşce üniveğsite içinde Soğbon’dan yana yapıyoğum. Maassalame, Huda hâfız, bay bay, ağğive-değçi, çüs, adiyö!”

Kararını vermişti Nigâr Hanım. Sorbon’da okurken Erasmus yapacak, bir dönem Oksford, bir dönem de Kembriç’te takılacak, nihayet lisans diplomasını Sorbon’dan alacaktı. Mastır ve doktorasını kesinlikle Sorbon’da tamamlayacaktı.

(İlminücuma göre ileride dünya çapında meşhur bir tenörün “Urfâ’da Oksford vardı da biz mi gitmedik?” cümlesinde adı geçen üniversite, Nigâr Hanım’ın şöyle bir uğrayıp geçtiği üniversite olarak hafızalara kazınacak.)

Sorbon, Fransızlara göre dünyanın ilk, Avrupa’nın ise en iyi üniversitesiydi. Hep İngilizler mi burunları Kafdağ’ında gezecek? Biraz da Fransızlar dev aynasında arzıendam etseler kıyamet mi kopar?

(Bakınız, bu “Kıyamet mi kopar?” repliği Namık Kemal’in meşhur kahramanı Abdullah Çavuş’a aittir ve merhumla anlaşmamız gereği kullanım hakkı tarafıma verilmiştir. İzinsiz kullananlar Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu’nu çiğnemiş olurlar ve bana tazminat davası için mahkemeye başvurma hakkı doğar. Böyle biline!)

(Yazar paragrafa “Bakınız.” diye başladı ya, gözümüzden, kulağımızdan, böbreğimizden, dağımızdan kaçtı zannedilmesin. Bu ifadenin telif hakkı kendisinde midir, sormak lazım. Zira ilminücuma göre ileride Türkiye’nin başına bir başvekil gelecek, sonra reisicumhur olacak. Bu kişi, televizyon ekranlarından millete seslenirken elindeki dolma kalem sallayarak sözlerine hep “Bakınız!” diye başlayacak. Yazar, telif melif deyip millete gözdağı veriyor ama bizim de bildiğimiz bazı şeyler var. Bu da böyle biline!)

Her hikâyede olduğu gibi sözü yine çalıya sar-

dım, ey okuyucu! Allah benim gibi bir anlatıcının müstahakını versin e mi? Neyse, affedersiniz deyip konumuza döneyim.

Nigâr Hanım, babası Osman Paşa’nın Paris’te Kartiyer Laten’de tuttuğu lartıl eve yerleşti. Canını dişine taktı, gün oldu arı gibi, gün oldu karınca gibi çalıştı, Montaigne üzerine akademinin yüz akı denebilecek bir master tezi hazırladı. Ardından doktora programına kabul edildi. Hocası Faculté des Arts et des Sciences Humaines’den Prof. Mösyö Delon’du. (Çok havalı oldu, farkındayım ama Sanat ve İnsan Bilimleri Fakültesi desem sanki çok sıradan olacak gibi geldi. Söz konusu Nigâr Hanım olunca insan ister istemez özenli bir üslup tercih etmek istiyor.)

Nigâr Hanım’ın doktora tez konusu Alain’di.

Yine insanüstü bir çaba göstererek kimilerinin yedi yılda bitiremediği doktora tezini bir buçuk yılda tamamladı; üçü Sorbon, biri Liyon, biri de Bordo Üniversitelerinden beş zorlu jüri üyesi önünde aslanlar gibi savundu. Nihayet “pekiyi” dereceyle mezun oldu.

Nereden nereye? Açık liseden bilim doktorluğuna. Duyan herkes, kendi parmaklarını ısırarak yetinmedi, en yakınındaki kişilerden izin alarak onların da parmaklarını ısırdı. Herkes birbirinin parmağını ısırıldığı için ülkede ısırılmayan parmak kalmadı.

(Nigâr Hanım’a “edebiyat doktoru” payesini gururla takdim eden üniversite, ilminücuma göre, ileride Nurettin Topçu’ya “felsefe”, Remziye Hisar’a “kimya”, Memduh Cemil Şirin ve Bilgehan Avcı’ya da “hukuk doktoru” ünvanları verecek.)

Nigâr Hanım, Sorbon doktoralı bir şaireydi artık.

Şiirlerine bundan sonra avro üzerinden telif ücreti ödenecek, bu ücretler astronomik rakamlara ulaşacaktı. Yayınevleri kitaplarını basmak için iki anahtar seve seve gözden çıkaracaktı. (Yanlış anlaşılmasın, ey okuyucu, sıradan bir ev ve alt segmentte bir araba anahtarından değil, bir Bavyera kaplanı ile Boğaz’da bir yalı anahtarından söz ediyoruz.)

Bütün bunlar Nigâr Hanım’a anasının ak sütü gibi helaldi.

Seyrani'ye Mektup

◆ Aslan Avşarbey

Şiirle resmettim ahvalimizi
Okursun varırsa posta Seyrani
Şaşırma görünce ruh hâlimizi
Yüzde doksanimız hasta Seyrani

Sanma sen gideli dünya düzeldi
Belki o zamanlar daha güzeldi
Muhabbet tükendi hürmet azaldı
Laf söylenmez oldu dosta Seyrani

Önce akliselim izan bozuldu
Hak hukuk tartacak mizan bozuldu
En sonunda kural düzen bozuldu
İstikbal koyu bir siste Seyrani

Kayboldu düşeni tutup kaldırmak
Vaka-i âdiye adam öldürmek
İşten bile değil artık çıldırmak
Dert bir değil deste deste Seyrani

Servetin şöhretin kanıp forsuna
Cümleten kapıldık mal mülk hırsına
Gelenek görenek döndü tersine
Üstler selam durur asta Seyrani

Zenginler yaşarken bütün refahı
Bilen yok fakirin nedir günahı
Kulaklarda ninni mazlumun ahı
Ağıtlar kıvrak bir beste Seyrani

Her yerde hile de hilebaz da var
“Taşa tohum eken” hokkabaz da var
Dini ahkâm kesen beynamaz da var
Böyle uzar gider liste Seyrani

Bas bas bağırırken suçlu olanlar
İçin için ağlar içli olanlar
Bir yol bulup çıkar güçlü olanlar
Zeytinyağı gibi üste Seyrani

Aptallar cüretkâr âlim ukala
Er meydanı kaldı ite çakala
Dününden bihaber cahil cühela
Put deyip saldırır büste Seyrani

Kâğıttan adamlar kahraman oldu
Kırıldı umutlar toz duman oldu
Gülmeyi unuttuk kaç zaman oldu
Koskoca bir millet yasta Seyrani

Doğruyu söylemek maharet şimdi
Eşeğe çüş demek hakaret şimdi
İnsanı kandırmak ticaret şimdi
Marifet zahirde süste Seyrani

Hülasa değişmiş olsa da devir
Bitmiyor ruhların çektiği cevır
Ona da bulaşsın sendeki tavır
Çıracak al *Mülkî*'yi usta Seyrani

Mülki'ye Mektup

◆ Mehmet Gözükara

Mülki, Seyrani'ye nağme göndermiş
Mektubu dağıtan posta mı kaldı?
Salgın hastalığı ruhlarda görmüş
Yatağında ölen hasta mı kaldı?

İnsan düzelmeden dünya düzelmez
Her şey akla gelir bu akla gelmez
Siret kan ağlarken sureti gülmez
Fatura eylemek dostu mı kaldı?

Hakça yaşamayı gönül isterdi
Yedi Uyurların meramı neydi
Zulüm ne zalim ne bize gösterdi
Akılda Dakyanus sistemi kaldı?

Yiğit ödeyince bütün bedeli
Gâhi Velî dendi gâhi de deli
Hakemler güreşte şike edeli
Başaltı, başüstü, deste mi kaldı?

İnsan hırs yüzünden düşüp telaşa
Kendini eliyle atar ataşa
Yan yana yatıyor er ile paşa
Parola üste mi asta mı kaldı?

Fakir et yemezken haftada ayda
Yılda iki bayram eder mi fayda
Deprem oldu Maraş, Antep, Hatay'da
Ağıt yakılmadık beste mi kaldı?

Nurhak Dağlarının kalkmaz karı var
Her devrin kendince hilebazı var
Sarıнын yanında kızıl arı var
Polen, kovan, petek liste mi kaldı?

Zaman geçer devir döner bakarsın
Sen de seller gibi bendin yıkarsın
Suçlu kimse kanun tutup çıkarsın
Yıkılan yıktı da üste mi kaldı?

Cahil cesareti dillere destan
Bunu yaşayarak gördü Elbistan
Haber alamıyor çoktandır dosttan
Acaba kar, boran, siste mi kaldı?

Kâğıttan kahraman olursa başta
Atanın başını yaracak taşa
Sırf bu yüzden gözde eksilmez yaş da
Gülmeyi beklerken yasta mı kaldı?

Doğruluk hırkasın her kul giyemez
Ata deh deh eşeğe çüş diyemez
Bir kısım insan var helâl yiyemez
Gözü şatafatlı süste mi kaldı?

Demem o ki suçu yoktur devirin
Müsebbibi biziz cefa cevirin
Gözükara'ya da benzer tavırın
Çıraklık edecek usta mı kaldı?

Karıştırma İnbizatları

◆ Halit Yıldırım

Havalar bahar havası gibi olunca evden çıkıp epeydir uğramadığım kahveye gitmeye karar verdim. Bastona çöke çöke ağır ağır yola revan oldum. Tam Ziraat Dairesinin önünden geçiyordum ki Ziraat Müdürü Edip Bey de kapıdaymış. Yolumu kesti bir çay içmeden bırakmam diye ısrar etti. Neyse adamı kıramadım, beraberce içeri girdik ve Edip Bey'in odasına geçtik.

Hoşbeşten sonra Edip Bey çay söyledi. Cep telefonu ile İt Yaşar ile Cavlak'ın Yelpirik Savaşı aradı. Onlara, "İrfani emmi yanımda, sizi de bekliyoruz." dedi.

İt Yaşar zaten orada imiş dakikasına içeri daldı. Peşinden müstahdem Hasan Ağa onun çayını da getirdi. Yaşar, Müdür'e:

"Yahu Müdür'üm su televizyonu aç hele... Bilmem ne kanalında Kemal Sunal'ın Süt Kardeşler filmi var." demez mi?

Ulan bu patavatsız nereden geldi buraya diye kendi kendime söylendim. Ziraat Müdürü Edip Bey olgun adam, hemen kumandayı ona uzattı:

"Yaşar Efendi al istediğin yeri aç." dedi.

Yaşar, televizyonla uğraşadursun Edip Bey bana,

"Eee İrfani emmi epeydir ortalıkta yoksun. Nasılsın, ne hâldesin? Sağlığın, sıhhatin nasıldır? Valla kendini özletiyorsun. Arada bir kapımızı aç, çayımızı iç. O güzel sohbetinden mahrum etme bizi. Biliyorsun bizim ayağımız bağlı, daireden ayrılamıyoruz." dedi.

"Allah razı olsun Edip Bey, yaşlılık işte ben de pek evden çıkamıyorum. Birkaç gündür havalar iyi diye bugün dışarı çıktım. Yoksa sürekli evdeyim." diye cevap verdim.

Biz sohbet etmek için bir araya gelmişken bizim patavatsız İt Yaşar gözünü televizyona dikmiş ha bire fıkır fıkır kaynıyordu. Sinirlendim:

"Lan oğlum ne gülüyorsun? Bin kere seyrettik bu filmleri çocuk musun? Burası resmi bir daire beş dakika sohbet edelim dedik. Sen ha bire maskaralık ediyorsun." diye çıkıştım.

İt Yaşar bu, arsızlıkta eline kimse su dökemez:

"Bak İrfani emmi bak, Şaban şimdi 'Dışarıda imbizatlar var.'" diyecek. Bak bak demedim mi?"

Yaşar filmdeki her şeyi ezberlemiş ama yine de gözünü ekrandan ayırmıyor ha bire gülüyor bize de "Bak şimdi söyle diyecek, böyle diyecek." diyor, ister istemez bize de filmi seyrettiriyordu.

O sırada Cavlak'ın Yelpirik Savaş da içeri girdi. Baktı ki biz film seyrediyoruz,

"Hayırdır ağalar oturdunuz Kemal Sunal mı seyrediyorsunuz? Yahu bir milyon kere seyrettik bu filmleri... Beni de bunun için mi çağırdınız?" demez mi?

"Lan oğlum bu Yaşar geldi açtı filmi. Biz sohbet edelim diye oturduk. O da ha bire gülüyor bize de zorla film seyrettiriyor." dedim.

Yaşar bu defa;

"Bak bak Savaş, Saban 'Bir emir erinin yeri kumandanının yanındır!' diyecek. Bak bak gördün mü? Aha şimdi, zaten dışarı çıkamam imbizatlar çeviriyor." diyecek. Ramazan da 'Karıştırma imbizatları' diyecek! Bak gördün mü? Ah ulan bu inzibatlar beni de askerde perişan etmişti." dedi.

Savaş, Yaşar'ın elinden kumandayı kapıldığı gibi filmi kapattı. Yaşar bozulmuştu ama Müdür Edip Bey hemen araya girdi.

"Yaşar sen de benim gibi inzibatlardan çok çekmiş benziyorsun. Sen filmi boş ver de ben sana inzibatlarla yaşadığım maceramı anlatayım." dedi ve başladı anlatmaya. Allah'tan Yaşar alttan aldı ama pürdikkat Ziraat Müdürü Edip Bey'i dinlemeye başladı. Tabii Savaş ile ben de...

"Acemi birliğimiz İstanbul Küçükalyalı idi ve ilk defa izne çıkıyorduk. İstanbul'u bilen arkadaşlarla birliğimizden çıkıp Kadıköy'e oradan da vapurla Eminönü'ne geçtik. Amacımız Eminönü'nde balık ekmek yemektir. Ancak askerlere yasak denmişti. O sırada sahilde inzibatlar devriye geziyordu. Gidip onlara sormaya karar verdim. İnzibat anlayışlıymış. 'Sırtınızı yola dönerek kenara oturun ve hemen ekmeğinizi yiyip burayı terk edin.' dedi.

Sağ olsunlar onlar geri gelene kadar ekmeğimizi yiyip orayı terk ettik. Ama o gün kendi kendime 'Ulan bir de inzibatlara kötü derler, demek ki günahını alıyorlarmış.' dedim."

Yaşar hemen devreye girdi:

"Müdür'üm o inzibatlar acemidir daha, yoksa inzibat adama acır mı?" dedi.

Edip Bey:

"Yahu hele bir dinle... Neyse Erzurum Pasinler'e dağıtım olmuştu. Birliğimize teslim olduktan iki hafta sonra çarşı iznine çıkabildik. Pasinler küçük bir yerdi. Askerler izne çıkınca ilk önce belediyeye ait kaplıcalara gider, öğleye kadar kaplıcada yıkanır sonra çarşıya gider, yemek çay derken vakit dolar ve birliğe dönerlerdi. Birliğin önünden İran yolu geçiyordu ve şehri ikiye bölüyordu. Kaplıcalar da bu yolun alt kısmında kalıyordu.

O gün şehri bilen birkaç arkadaş ile beraber kaplıcalara gittik. Kaplıca sonrası bir arkadaşımız At Pazarı denilen bir mevkide güzel çorba ve kebab yapan bir lokanta olduğunu söyleyince oraya gitmeye karar verdik. At Pazarı denilen yer genişçe bir alan etrafında yapılmış irili ufaklı dükkânlardan oluşuyordu.

Arkadaşın bahsettiği lokantaya girdik. Tam oturmuşuk ki kapıya askeri bir araç durdu ve içinden bir inzibat asteğmen indi. Direkt bizim masaya geldi ve izin kâğıtlarımızı istedi. Biz de çıkarıp Asteğmen'e verdik. Asteğmen izin kâğıtlarımızı kontrol ettikten sonra cebine koydu. Bize de,

“At Pazarı yasak, izin kâğıtlarınıza el koyuyorum.” dedi ve çekip gitti.

Canımız sıkılmıştı. Ufacık Pasinler'de yasak bölge mi olurmuş diye söylendik. Kaldı ki bize şuraya gitmeyeceksiniz, buraya gitmeyeceksiniz de denmemişti.

Yemek mi bizi yedi, biz mi yemeği yedik bilemedik. Moralimiz bozuk bir şekilde birliğimize döndük. Bölük astsubayına durumu arz ettik. O da bıyık altı gülerken bize bundan sonra çarşı iznimizin iptal olduğunu artık çarşıya çıkamayacağımızı söyledi. Tabii işin sonunda hakkımızda disiplin işlemi de yapıldı durumu vardı.

Aradan üç gün geçmişti ki bölük olarak eğitim alanında iken o inzibat arabası eğitim alanına geldi. Arabadan yine o Asteğmen indi ve bölük astsubayına bizim izin kâğıtlarını verdi.

“Askerlerinizi yasak bölgede yakaladım. Haklarında resmi işlem başlatın.” diye bir de emir verdi.

Bölük astsubayımız izin kâğıtlarını alınca Asteğmen'e,

“Askerlerim hangi yasak bölgede yakalandı? Meyhaneye mi gitmişler, kumarhaneye mi gitmişler Asteğmen'im?” diye ters bir soru sordu.

Asteğmen hiç beklemediği bu soru karşısında kızardı, bozardı. Sert bir şekilde:

“At Pazarı'nda!” dedi.

Astsubay bu cevap karşısında acı acı gülümsedi.

“Avucumum içi kadar Pasinler'de At Pazarı ne zaman yasak bölge ilan edildi Asteğmen'im? Ben bile bunu bilmiyorum kaldı ki bu adam ilk defa çarşıya çıkıyor. At Pazarı'nı, İt Pazarı'nı ne bilsin?” deyince Asteğmen sınırlı bir şekilde:

“Ben bilmem Astsubay'ım, o da sizin sorunuz gitmeseydi. Hakkında soruşturma açacaksınız. Yoksa ben yapacağımı bilirim.” diye diklendi.

Bizim Astsubay bu üst perde üslup üzerine sınırlendi:

“Asteğmen'im ben askerime kefilim. Yanlış bir

şey yapmayacağını da bilirim. Hakkında işlem yapıp yapmamak benim değil bölük komutanımın bileceği işidir. Bu adam kısa dönem bir erbaştır. Belki de asteğmen olabilir sen de erbaş olabilirsin. Aynı durumda sen olsaydın sana böyle davranılsa ne hissederdin? Ben durumu bölük komutanına arz ederim. Yok ben giderim dersin bölük komutanı ofisinde.” dedi ve postayı koydu.

İnzibat Asteğmen “Ben onunla görüşürüm” dedi ve öfkeyle aracına binip gitti. Bu mesele için bir daha ne arayan oldu ne soran oldu. Ertesi hafta cumartesi sabah içtimasında izin kâğıtları dağıtıldı. Lakin bizim adımız okunmadı. Astsubay ile göz göze gelince:

“Hayırdır Edip Onbaşı, sen de mi izne çıkacaksın? Sen cezalıydın, bilmiyor musun?” deyince ben de boynumu büktüm:

“Canın sağ olsun Komutan'ım. Biz de çıkmayız. Ne yapalım şeriatın kestiği parmak acımaz.” dedim.

Astsubay gülerken:

“Seni bu hafta da izne çıkarırım ama bir şartım var. Yine gidip At Pazarı'nda yemek yiyeceksin. Bu defa benim yerime.” dedi.

Ben şaşırılmıştım.

“Ceza yok mu?” diye sordum.

“İnzibat Asteğmen bölük komutanına gitmiş o gün. Üsteğmen'e de ceza vereceksin deyince ‘Kime ceza verip vermeyeceğimi ben bilirim.’ demiş ve onu adam akıllı haşlayıp göndermiş. Üsteğmen de seni seviyor, ceza vermedi.”

Neyse uzatmayalım biz yine izne çıktık ama At Pazarı'na gitmedik.

Aradan epeyce bir zaman geçmişti. Bölük komutanı beni DMO'dan bölüğün ihtiyaçları için sarf malzemesi almak üzere Erzurum'a görevlendirdi. Yanımızda diğer bölüklerden benzer bir görevle görevlendirilmiş iki asker vardı. Bunlardan birisi de benim gibi kısa dönemdi.

Üç asker sivil olarak yola çıktık. Erzurum Ulu Camii'ne yakın bir meydanda otobüsten indik ve Cumhuriyet Caddesi'ne doğru yürümeye başladık. Erzincankapı'da öğrenciliğimizde yemek yediğimiz Hacı Baba'nın lokantasında yemeğimizi yedikten sonra Lala Paşa Camii'nde öğle namazını eda ettik. Camiden çıktıktan sonra DMO'ya gitmek için Mumcu Caddesi'ne dönecekken önümüzde bir inzibat aracı durdu. İçinden yaşlı bir kıdemli astsubay başçavuş indi. Karşımıza dikildi ve sert bir şekilde:

“Asker ağalar izin kâğıdınızı gösterin bakalım!” diye emretti.

Mecburen arkadaş izin kâğıdını çıkarıp Başçavuş'a uzattı. Üçümüze tek bir izin kâğıdı düzenlenmişti. Başçavuş gülerken araca döndü.

“Komutan'ım haklıymışsınız. Bunların üçü de askermiş ve izin kâğıtları da geçersiz.” dedi.

Sonra da bize dönüp:

“Beyler izin kâğıdınız geçersiz olduğu için sizi tutmak zorundayım. Binin bakalım araca!” dedi.

Araca binerken araçtaki Astsubay'ın konuştuğu subayın asteğmen olduğunu anladım. Tam oturmuştu ki Asteğmen geri döndü ve bana:

“Hayırdır Pasinler At Pazarı dar geldi de Erzurum'mı indin torpilli çocuk!” demez mi?

O an Asteğmen'i tanıdım. Bu At Pazarı'nda izin kâğıdımı alan Asteğmen'di.

Ben hiç cevap vermedim. Adam bizi yakalamaktan o kadar memnun olmuştu ki sanki büyük bir meydan muharebesini kazanmış gibi kasılıyordu. Aracı kullanan Başçavuş'a:

“Bu var ya çok torpillidir. Bunu hemen nezarete tığın Başçavuş'um. Bakalım bu defa onu kim alacak elimden?” demez mi?

İçimden ya sabır çektim. Neyse uzatmayalım Merkez Komutanlığına vardık. Asteğmen arabadan indi ve bana gözüm üzerinde diye bir el işareti yaptı. Başçavuş bizi bir odaya götürdü ve bizim izin kâğıdını başka bir Başçavuş'a verdi. Meğer o an vardiya değişimi imiş. Diğer Başçavuş'a:

“Başçavuş'um bunların izin kâğıdı geçersiz. Bu askerlerin ifadelerini alın, üzerlerini arayıp nezarete atın. Siz evraklarını hazırlarken ben de birliklerine haber vereyim. Asteğmen'in kesin emri var.” dedi.

Telefondan santraldeki askere bağlı olduğumuz tabur komutanlığını bağlamalarını istedi. Bir dakika içinde telefon çaldı. Başçavuş telefonu açtı.

“Ben Merkez Komutanlığından İnzibat Kıdemli Astsubay Başçavuş falanca, bana Tabur Komutanı'nı bağlayın.” dedi.

Birkaç saniye sonra kendini tanıtarak tekrar konuşmaya başladı:

“Komutan'ım birliğinize bağlı üç asker, izin kâğıtları geçersiz olduğu için Merkez Komutanlığına getirilmiş, haklarında resmi işlem başlatılmıştır. Arz ederim.”

Biz de ahizeden çıkan sesleri duyuyorduk. Tabur komutanımız izinde olduğu için yerine Fatih isminde bir yüzbaşı vekâlet ediyordu. Yüzbaşı:

“Başçavuş'um bizim askerleri uygunsuz bir yerde mi yakaladınız?” diye sordu.

Başçavuş:

“Hayır Komutan'ım. Cumhuriyet Caddesi'nde yürüyorlardı. DMO'ya gidiyorlarmış. Ancak izin kâğıtları geçersizdi. Her asker için fotoğraflı birer izin kâğıdı tanzim etmeniz gerekiyordu.” diye cevap verdi.

Bizim Yüzbaşı sinirlenmiş olmalı ki birden bağır-maya başladı:

“Başçavuş, Başçavuş! İzin kâğıdı düzgün yapılmadı diye benim askerimi ne hakla suç işlemiş gibi tutukluyor ve nezarete atıyorsun? Sen kimsin, sana bu yetkiyi kim verdi? En fazla onları otobüse bindirip buraya göndermen gerekirken benim askerimi nasıl alıkoyarsın? Derhal benim askerimi terminale götür ve Pasinler'e giden araca bindirip gönder!”

Başçavuş'un yüzü allak bullak olmuştu.

“Komutan'ım maalesef bunu yapamam, askerlerinizi Merkez Komutanlığının bana verdiği yetki dâhilinde burada alıkoymak ve gerekirse Askeri Mahkemeye çıkarmak zorundayım. Ben size haber veriyorum. Siz de derdinizi merkez komutanına anlatırsınız.” dedi ve telefonu kapattı.

Azarı yiyen Başçavuş, o kadar sinirlenmişti ki diğer Başçavuş'a:

“Bunların ifadesini alıp içeri tığın!” dedi ve çekip gitti.

O sırada telefon tekrar çaldı. Diğer Başçavuş telefonu açtı. Telefondaki kişi yine bizim Yüzbaşı idi:

“Benimle konuşan ve telefonu yüzüme kapatan o herif nerde?” diye bağırdı.

Başçavuş kendisini takdim ettikten sonra vardiya değişimi olduğunu görevi kendisinin aldığını arz etti. Bunun üzerine Yüzbaşı,

“Başçavuş'um benim askerimi nezarete tıkarsanız, benim askerimin kılına dokunursanız bunun hesabını burnunuzdan fitil fitil getiririm, bilmiş olunuz. Tabur yazıcısının yaptığı hatanın ceremesini benim askerim çekemez. Ben bu adamları taburun ihtiyaçlarını karşılamak için oraya görevli gönderdim. Siz haksız yere bu adamları alıkoymazsınız. En fazla otobüse bindirip geri göndermeniz gerekirdi.” dedi.

Başçavuş:

“Emredersiniz Komutan'ım, askerilerimizi burada misafir edip sabah göndereceğimden emin olabilirsiniz.” dedi.

Bizi de ifadelerimizi alıp bekleme odasına aldı. Biz şaşkın bir hâlde olanları izliyorduk. Konuşmalar başıra çağıra gerçekleştiği için başka subaylar da gelip ne oluyor diye soruyorlar, Başçavuş da 'Yahu bizimki yine bir işgüzarlık etmiş Pasinler'den üç sivil askeri yakalamış, izin kâğıtları geçersiz diye çocukları nezarete atmaya kalktı. Tabur Komutanları da 'Benim askerime dokunursanız, nezarete atarsanız sizi perişan ederim.' diyor' diye izahat veriyordu.

Bu sırada odaya bir havacı albay girdi.

“Edip hanginiz?” dedi.

Bir anda elimiz ayağımız birbirine dolaştı. Albay'a

selam vereceğiz ama siviliz, elimiz alınımızda asılı kaldı. Albay bizim hâlimize gülümsedi.

“Rahat olun oğlum, sivil iken selam verilmez.” dedi ve “Edip hanginiz?” diye tekrarladı.

Ben hazır ol vaziyetinde bir adım ileri çıkarak:

“Edip benim Komutan'ım. Emredin!” dedim.

Albay elini omzuma koydu.

“Oğlum, bölük komutanın Tuğrul Üsteğmen beni aradı, durumu izah etti. Bunun üzerine geldim ve nöbetçi Başçavuş'a gerekli talimatı verdim. Evet, önceki Başçavuş bir işgüzarlık yapmış ama sizin izin kâğıtlarınızı yanlış yapmışlar. Sizi nezarete atmayacaklar, bu gece toplanma merkezinde kalacaksınız, sabah da kalkıp aracınıza binip geri döneceksiniz. Tamam mı?” dedi.

Ben de bir topuk selamı verip:

“Emredersiniz Komutan'ım!” dedim.

Albay kulağıma eğilerek:

“Oğlum bir ihtiyacın varsa söyle paran yoksa harçlık vereyim.” dedi.

Ben hem çok mahcup olmuşum, hem de çok duygulanmışım.

“Çok teşekkür ederim Komutan'ım, hiçbir ihtiyacım yoktur. Sağ olun.” dedim.

O gece Merkez Komutanlığına bağlı toplanma merkezinde yattık. Ertesi günü sabah kalkıp yola koyulduk. Arkadaşlar bana,

“Ne yapacağız, hemen dönecek miyiz?” diye sorunca,

“Vazifemizi ifa etmeden dönmek yok. Ben bu Erzurum'da o kadar yıl üniversite okumuş bir adamım, o Başçavuş gelsin şimdi yakalasin bakalım.” dedim ve DMO'ya doğru yürüdük.

DMO'da işimizi hallettikten sonra Yoncalı Kışlada ki levazım deposundan taburumuzdaki bir astsubayımızın siparişini de tedarik ettik. Tekrar yemeğimizi yedikten sonra saat 15.30 arabasına binip Pasinlere vardık. Şimdilerde Meslek Yüksek Okulu olan ve o zamanlar Doğu Kışla olarak bilinen taburumuza giriş yaptık.

Nizamiyeden içeri girince nöbetçi asker bize,

“Tabur komutanı sizi karargâh binasında bekliyor. Onu görmeden bir yere gitmeyecekmişsiniz diye emir verdi.” deyince karargâh binasına yöneldik.

Meğer nöbetçi asker bizim geldiğimizi karargâha telefonla haber vermiş. Nizamiye yokuşunu çıkıp sol taraftaki karargâh binasına dönünce bir de baktık ki tabur komutanı ve bölük komutanları, bölük astsubayları bizi kapıda bekliyorlar.

Astsubaylardan birisi:

“Lan sizin nereniz askere benziyor, bu sivil kılıkla

nasıl yakalandınız?” diye sordu. Tüm subaylar gülmeye başladı.

Tabur komutanımız:

“Eğer vazifenizi ifa etmeden eli boş geldiyseniz yaktım lan çıranızı!” diye gürledi.

Ben de,

“Emrettiğiniz gibi vazifemizi yerine getirdik Komutan'ım. Malzemelerimiz iki gün sonra gönderilecek.” dedim.

Yüzbaşı:

“Aferin bak şimdi yırttınız.” dedi.

Bu sırada bizim levazım astsubayı da ileri çıktı.

“Komutan'ım benim de siparişim vardı.” deyince elimdeki çantayı göstererek,

“Komutan'ım sizin siparişiniz de tamam, onu da hallettik.” dedim.

Bizim Üsteğmen:

“Lan oğlum her çarşıya çıktığında Kemal Sunal gibi inzibatları peşine mi takacaksın? Yine ne yaptınız da yakalandınız?” diye sordu.

“Komutan'ım sormayın, geçenlerde At Pazarı'na gittim diye izin kâğıdımı alan Asteğmen, Erzurum Merkez Komutanlığına gitmiş. Adam beni unutmamış, devriye atarken beni tanımış. O yüzden yakalandık. Hatta bana ‘Seni bu sefer kim kurtaracak?’ dedi. Bize yine sahip çıktınız, çok teşekkür ederim Komutan'ım!” diye cevap verdim.

Üsteğmen:

“O Asteğmen burada sürekli problem çıkarıyordu. Bir iki defa yukarıya bildirdik, bir şey çıkmadı. Biz de başımızdan savmak için bu defa çok başarılı diye yazdık, Erzum'a terfi ettirdiler.”

Üsteğmen sonra elini omuzuma koyup:

“Bak Onbaşı, askerlik kutsal bir görev... İşini düzgün yapacaksın ama Kemal Sunal'a Halit Akçatepe'nin dediği gibi işine inzibatları karıştırmayacaksın! Anlaşıldı mı?” dedi.

Ya işte böyle Yaşar Efendi. İnzibatlar bana film gibi iki gün yaşatmıştı.”

Edip Bey inzibat hatırasını bitirmişti ki o sırada ezan okunmaya başladı. Ben hemen ayağa kalkıp namaza gitmek için izin istedim. Namaz sonrası yine uğrarım, deyip çıktım. Benim çıktığımda İt Yaşar inzibatlar ile yaşadığı macerasını anlatıyordu.

Asgari İnsanlık, Asgari Ücret

◆ M. Nihat Malkoç

Kimi TÜFE dedi, kimisi ÜFE
Asgari insanlık, asgari ücret...
Sabit gelirliyi koydular tefe
Asgari insanlık, asgari ücret...

Toplantı üstüne toplandı heyet
Ne öldürmek ne de güldürmek niyet
Yazıldı reçete, ömürlük diyet
Asgari insanlık, asgari ücret...

TÜİK ne dediyse ölçü alındı
Sözde enflasyona sadık kalındı
Yazık, garibanın hakkı çalındı
Asgari insanlık, asgari ücret...

Yüzde altmış olmuş asgari kira
Kangrene dönüşmüş onulmaz yara
Sahipsiz kalmışız, düşmüşüz dara
Asgari insanlık, asgari ücret...

Ödenemez oldu taksit, fatura
Kiralılar artınca göçtük çadıra
Bu derin yoksulluk sizden hatıra
Asgari insanlık, asgari ücret...

Bizi enflasyona ezdirmediler,
Evde sakladılar, gezdirmediler,
Pahalılıklardan bezdirmediler,
Asgari insanlık, asgari ücret...

Nedense ezilmez asgari alan
Bir ağızdan çıkmaz bu kadar yalan
Kılıfı hazırlar minare çalan
Asgari insanlık, asgari ücret...

Zenginler gasbetmiş aslan payını
Bine böldürmüşler bir baş koyunu
Bir gün gelir millet bozar oyunu
Asgari insanlık, asgari ücret...

Esas olan yalnız alın teridir
Kasaplar, marketler yangın yeridir
Asgari ücretli bizden biridir
Asgari insanlık, asgari ücret...

Denk getiremedik ekmeği, aşı
Hesap edemedik bu ağır kışı
Konmadı başlara bir talih kuşu
Asgari insanlık, asgari ücret...

Mutfakta yangın var, suyla sönmüyor
Yetmiyor maaşlar, çarklar dönmüyor
Kandıranlar bilsin, kimse kanmıyor!
Asgari insanlık, asgari ücret...

Yüzlerin akıdır alınlarda ter
Karşılığı neyse kurumadan ver!
Kimileri bakar, kimileri yer
Asgari insanlık, asgari ücret...

Ekmek yiye yiye şişti mideler
Ramazan gelse de lükstür pideler
Gönül bir âh çekse yüreği deler
Asgari insanlık, asgari ücret...

Kemer sıkı sıkı kalmadı delik
Cebimiz tamtakır bulunmaz fenik
Kanımız çekildi, kurudu ilik
Asgari insanlık, asgari ücret...

Neleri düşledik, neleri bulduk?
Kasabın yolunu unuttur olduk
Nelere kadirsin turuncu koltuk?
Asgari insanlık, asgari ücret...

Omuzlar taşımaz, ağırdır vebâl
Çalışanın hakkı değildir helâl
Bu ne çelişkidir, bu ne garip hâl
Asgari insanlık, asgari ücret...

Bir varmış, bir yokmuş evvel zamandır
Asgari ücretlim hâlin yamandır!
Zifiri karanlık, bu ne dumandır?
Asgari insanlık, asgari ücret...

Kökünden bozulmuş dünya nizamı
Baharı görmedik, kısmet yaza mı?
Maaşlar asgari, emek azami
Asgari insanlık, asgari ücret...

Duyguların en asilidir vefa
Halk canından bezgin çekerken cefa...
Yol yakınken dönün, gelin insafa!
Asgari insanlık, asgari ücret...

Eski Düğünler

◆ **Metin Yalçın**

Taner Eker'e nazire

Halayın başına ehli durunca
Kasnağa meçîği Rahmi vurunca
Ramazan zurnayı aşka kurunca
Sıraya düzülen taydaş nerede?

"Atalım atalım" denir birazdan
"Her kime?" cevaptır hep bir ağızdan
On kere Kırkgöz'den, bir yol Boğaz'dan
Saratla su çeken Hökkeş nerede?

Avluya kurulur kapkara kazan
Altında yanıyor upuzun hezen
Patata sulusu, menüde yazan
Sofraya kurulan bağdaş nerede?

Oynarken düşmesin süğükten biri
Gidenler Heyik'ten gelmiyor geri
Ahırda kalmazdı ferikler diri
Kim keser, kim yolar; uğraş nerede?

Gelinler binermiş: ya at ya katır
Her evde var oldu tekneli motur
Konvoya girmessen kölgede otur
Mercedes, BMW, Tofaş nerede?

Taner Hoca ustamızdır, yarışma
Küstün müydü yirmi sene barışma
Aklın varsa Celali'ye karışma
Mazisi olmayan çağdaş nerede?

Arılarla Yolculuk-Gürültücü Komiserler

◆ Feyzullah Arslan

Arılarla Yolculuk

1972 yılında Polis Koleji ikinci sınıf öğrencisi iken, beden eğitimi hocamız Suphi Varer Bey, herkesin bir spor dalı ile ilgilenmesini istiyordu. Ben de boks ve halter ile ilgilenmeye başladım. Ancak antrenman günleri cumartesi ve pazar olduğu için çarşı iznine çıkmadığımdan ötürü bir süre sonra her iki sporu da bıraktım. Buna kızan hocamız da yıl sonunda beni bütünlemeye bıraktı. Bütün derslerim çok iyi olmasına rağmen beden eğitiminden bütünlemeye kaldım.

Eylül ayı gelip çatığında memleketim olan Sivas, Gürün, Yeni Bektaşlı köyünden Ankara'ya gelmem gerekiyordu. Ancak babam M. Rıza Arslan'ı bir türlü bütünlemeye kaldığıma inandıramıyordum. "Sen bütünlemeye kalmazsın." diyor da başka bir şey demiyordu.

Sınava bir gün kala zar zor babamı ikna ettikten sonra arkadaşım Emir Yıldırım'la birlikte Ankara'ya gitmek üzere yola çıktık. Yazyurdu bucağına kadar 5 kilometrelik yolu yaya yürüdükten sonra Kayseri'ye gitmek için araç beklerken gelen bir kamyonu durdurduk ve kamyon şoföründen rica ederek Kayseri'ye kadar geldik. Kayseri'de inip tekrar Ankara'ya otobüsüne binecektik. Ancak kamyonundan indiğimiz anda Emir ile benim kafamıza arılar üşüştü. Kendimizi zor kurtardık. Birkaç dakika içerisinde arılar yüzümüzü gözümüzü şişirmişti. Meğerse kamyonunda arı kovanları yüklü imiş. Yaylaya giden Muğlalı arıcı, tekrar Muğla'ya dönüyormuş.

Ankara'ya geldiğimizde yüzüm tamamen şişti. Sınavda hoca sebebini sorduğunda yaşadığım şeyleri aynen anlattım. Tabii ki hocam da beni bütünlemeye bıraktığına çok üzüldü. Demek ki boks bırakmasaydım yüzümü yumruklar şişirecekti. Yumrukların şişiremediği yüzümü arılar şişirdi. Her şey olacağına varıyor. Ancak arı kamyonunda yolculuk yapmak da herhalde akıllı işi değil.

Gürültücü Komiserler

Gürültücü komiserler 1976 Temmuz'unda Polis Enstitüsünü bitirip kura ile Çanakkale iline komiser yardımcısı olarak atandım ve 15 Temmuz'da Çanakkale'ye giderek göreve başladım.

Zamanın emniyet müdürü Alparslan Bilginer, müdür yardımcısı Alpaslan Arslan, personel şube şefi ise okuldayken bizim sınav konserimiz olan Başkomiser Zeki Urgancıoğlu idi.

Zeki Başkomiser'i bizi okuldan tanıdığı için dönem arkadaşım İrfan'la birlikte ziyarete gittik. Zeki Başkomiser bizden gerekli bilgileri aldıktan sonra bana hitaben,

"Yahu kardeşim Çanakkale'yi 'arşanlar' istila etti Alparslan Bilginer, Alparslan Arslan, Feyzullah Arslan... Nedir bu arşan bolluğu?" diye bir de serzenişte bulundu.

Daha sonra yanına çıktığımız İl Emniyet Müdürü beni merkez karakol amirliğinde İrfan Banaz'ı da Hastane Bayırı Karakol Amirliğinde görevlendirdi.

İrfan ve ben bekâr olduğumuzdan dolayı geceleri evde oturmak yerine daha ziyade İrfan'ın karakolunda bir araya geliyorduk. Ancak birkaç gün sonra Emniyet Müdürü yazılı bir emirle benim Hastane Bayırı Karakoluna gitmemi yasakladı.

Sebebini araştırdığımda İl Emniyet Müdürünün lojmanının Hastane Bayırı Karakolunun üst katında olduğunu öğrendim. Biz İrfan'la bir araya geldiğimizde geceleri ikiye üçe kadar gürültülü konuşuyormuşuz ve Emniyet Müdürü'yle çocukları gürültüden uyuyamıyorlarmış.

Demek ki bazen gürültüyü önlemesi gereken karakol amirleri de gürültü yapıyorlarmış. Serde gençlik var ya...

Ne Çıkar?

◆ Mehmet Özcan

Dört tilki bir tavşanı kovalıyor,
Tutsa ne çıkar tutmasa ne çıkar?
Dördü de tilki, dığana sığmıyor,
Sığsa ne çıkar sığmasa ne çıkar?

İtimat kalmadı atasözüne,
Dostça gülmüyorsun, dostun yüzüne,
İtibar edersen söğüt közüne,
Yaksa ne çıkar yakmasa ne çıkar?

Etrafı sarmış, çakal sürüsü.
Seni saran zaten Acem büyüğü,
Hani nerde kaldı Oğuz öyküsü?
Kalksan ne çıkar uyusan ne çıkar?

Fillere talim verirken karınca,
Şu köprüyü böldü sen uyanınca.
Bülbülsüz ne olur bahçende gonca?
Açsa ne çıkar açmasa ne çıkar?

Bunca tezat, mevta mı diriltecek?
Deliler deli, akıllılar delirecek.
Başak boştur, gök ekin biçilecek,
Biçsen ne çıkar biçmesen ne çıkar?

Tarih kör, mazi karanlık diyenler,
Helal dururken, haramı yiyenler,
Öz yurduna varmadan ateş giyenler,
Yaşasa ne çıkar ölse ne çıkar?

Türkmen'in sözleri, kimedir kime?
Koskoca hayatlar gidiyor güme,
Vah demek, neye yarar geçen güne,
Duysa ne çıkar duymasa ne çıkar?

Sahibinden Komik/On beş-Harama Hile Karıştı

◆ Mehmet Pektaş

Plazadan çıkarken Taylan Cengiz'e yaranmak için esip yağıyordu.

“Bir bırakmadınız ki şunun ağzını burnunu eline vorseydiniz.”

Mert ise Cengiz'in kalbindeki yeri bu gerzeğe kaptırmamak için ağır abi rolüne bürünmüştü.

“Ne olacaktı ha herifi dövseydin? Gerçi dövemezdin de farz et ki dövdün. Adam tüm güvenliği başımıza yığacak sonunda iyice bir dayak yiyecektik. Sadece dayak mı? Haydi bir de polis ve adliye... İşin yoksa savcıya derdini anlat. Bir de içeri girmek var işin sonunda...”

Taylan hâlâ ayağını gazdan çekmiyordu.

“Ben gerekirse Cengo abim için kuzu kuzu girer içerde yatarım. Ben Cengo için gemileri yakmışım be!”

Mert'in tahtı sallanıyordu. Acilen bir şey söylemeliydi.

“Bekâra karı boşamak kolay tabii. Lan oğlum sen kuzu kuzu yataydın da Cengo gibi bir kurt senin gibi haddini bilmedik bir zağar yüzünden içeride yatamaz. Adamın onca sorumluluğu yanında zaten adliye ile onca sorunu var. Çeneni tut, akıllı ol... Rüzgâra karşı işenmez, bunu da o boş kafana sok.”

Cengiz bu iki boş beleş herifin didişmesinden rahatsız olmuştu. Çünkü bunların vıdı vıdılarından dolayı sağlıklı düşünemiyordu. Ama Mert'in o sözü kafasında şimşekler çaktırmaya yetmişti.

“Kesin lan karılar gibi didişmeyi!” diye gürlledi. Sonra Mert'e döndü. “Mert, sen az önce ne dedin? Bir daha tekrarla bakiiim!” dedi.

Mert içinden “Şimdi ayvayı yedik. Herif yerimi zi aldı. Kaş edelim derken göz çıkardık.” derken göz ucuyla da Taylan'ı süzüyordu. Taylan ise Cengiz'in Mert'e çıkışmasından memnun olmuş olmalıydı ki pis sırtıyordu.

Mert morali bozuk bir şekilde:

“Abi kötü niyetle bir şey demedim. Senin durduk yere başının belaya girmesini istemedim.” diye mırıldandı.

Cengiz bu defa iki eliyle Mert'in yüzünü sıvazlayıp,

“Oğlum sen az evvel bizi bu sıkıntıdan kurtaracak bir laf ettin. Ne dedin bir hatırla!” deyince Mert'in korkudan canı çekilmiş yüzüne tekrar kan geldi. Büyük bir cesaretle,

“Rüzgâra karşı işenmez, dedim abi. Ama ne büyük laf değil mi?” dedi ve göz ucuyla da Taylan'ı süzdü. Deminden beri sırtan Taylan'ın suratı veresiye sürülmüş pancar tarlası gibi domur domur olmuştu.

Cengiz bu defa iki eliyle Mert'in yakasına yapışıp onu sarsmaya başladı:

“Lan oğlum lafın başında bir şey dedin. Bekâr mekar geçti içinde!”

Mert tekrar yutkunmaya başladı. Bu herif beni dövüyor mu övüyor mu diye düşündü. Sonra kendini topladı ama kekeleyerek,

“Bekâra karı boşamak kolay dedim abi. Vallahi seni şey etmek içindi!” dedi.

Cengiz sevinçle Mert'in yanaklarından öpmeye başladı.

“Aslanım benim. İşte budur! Bütün düğümü çözecek sır bu kelimedede gizli. Hay aklınla bin yaşa! Evet bekâra karı boşamak kolaydır! Ama evlilik adamın elini de dilini de gözünü de bağlar.”

Mert ve Taylan, Cengiz'in kafasında geçenleri hâlâ anlayamamıştı. Cengiz ise en büyük şeytani planını kafasında kurmak üzereydi. İçinden “Aysel'i bu salaklardan birisine yamayacağım. Bu kariyü evlendirmedikten sonra bize rahat yok! Lakin bu iki öküz Nuh der Peygamber demez. Bunların bu öküz inatlarını kırıp kıt akıllarını almam için bir şey yapmam lazım. En iyisi ben bunları sarhoş edip bu işi halledeyim.” dedi.

Mert'e döndü:

“Şimdi elde kalan para ile koş bir büyük kap getir. Biz büroya geçiyoruz. Bunu kutlamamız lazım. Yanına çerez almayı da unutma ha!” dedi.

Taylan hemen araya girdi:

“O iş bende başkan. Bizim bir arkadaş bu işlere bakıyor. Ben ne lazımsa ondan tedarik eder, şıp diye damlarım ofise.”

Taylan, Mert'in anneannesinin maaş kartını kaptığı gibi köşeyi dönüp kayboldu. Cengiz ile Mert de ofise doğru hiç konuşmadan yürüdüler. Çok geçmeden Taylan da elinde poşetlerle ofise geldi.

Cengiz, Taylan'a:

“Mert çilingiri kurana kadar sen de aç kardeşim rahmetli Ferdi Tayfur abimizden bir müzik. İş toplamtımıza ufaktan başlayalım.” dedi.

Taylan sofrada boşboğazlık etmeye devam ediyordu:

“Cengo ben bu mereti beygir gibi içerim ama asla sarhoş olmam.” dedi ve bir bardağı kafaya dikiverdi.

Cengiz:

“Höst ulan, yavaş gel! Bu meret şişede durduğu gibi durmaz, çarpar adamı... Biz âlem yapmıyoruz işi konuşuyoruz. Muhabbetin cücüğünü çıkarmayın!” diye terslendi. Sonra derin bir iç geçirip elini masaya vurdu.

“Beyler bana bir koca lazım o da bu gece lazım!”

Mert ve Taylan'ın kafaları dumanlanmaya başlamışken bu söz onları kendilerine getirdi. Mert, birden diklendi.

“Ne kocası lan! Kafayı buldun galiba. Ağzından çikani kulağın duyuyor mu Cengiz!” diye yükseldi.

Cengiz, birden ayağa fırladı:

“Bana lan mı dedin lan sen?”

Mert bir anda ne yapacağını şaşırıldı. Elindeki bardağı kafaya dikti.

“Yok abi, ben abi diyecektim. Ağzımdan yanlışlıkla çıktı.” dedi kekeleyerek.

“He tamam öyleyse. Ne diyordum? Bana bir koca lazım. Var mı bildiğiniz bir koca aday?”

Bu defa ağzı burnu kaymış, şuuru iyice bulanıklaşmış Taylan devreye girdi.

“Bence ya bu kafayı buldu ya da bu Berke Can buna iyi üflemiş anlaşılın!” dedi zevzeklenerek.

Cengiz, gayet ciddiymi:

“Bırak ulan şimdi üfleme, püfleme. Kısmetimin açılması için acilen bir koca bulacağız, o kadar!”

Mert:

“Lan abi bırak kapalı kalsın! Böyle açılacaksa hiç açılmasın.” diye homurdandı.

Cengiz ısrarla:

“Bana bir koca lazım o da bu gece acil!” dedi.

Taylan iyice kaymış bir ağızla devreye girdi:

“Ağa ayıptır sorması napacaksın sen kocayı? Huy mu değiştirdin yoksa!” dedi sırtarak.

Cengiz öfkeyle elini masaya vurdu.

“Ağzını topla lan lavuk! Aysel’i yamayacağım bir koca lazım. Bu karyı evlendirmedikten sonra bize rahat yok, anadınız mı? Bir koca bulup Aysel’le evlendireceğiz. Aysel evlenirse önümüz açılır. Piyasanın içinden geçeriz. Eski günlerdeki gibi... Ya bu gece bir koca bulursunuz Aysel’e ya da biriniz koca olursunuz. O kadar!” diye bağırıldı.

“İyi düşünmüşsün abi. Kimi bulsak ki?” diye sordu Mert.

Cengiz’in gözü iyice kendinden geçmiş olan Taylan’a ilişti:

“Şu hıyar olmaz mı ki?”

Mert:

“Yok be abi! Bu şaşık, adamı yarı yolda koyar. Bununla yola mı çıkılır?”

“Haklısın da o zaman bu işi sen üstleneceksin. Aysel karısıyla seni evlendireceğim.”

Mert:

“Yapma abi, aramızda nereden baksan 25-30 yaş var.”

“İyi ya oğlum, karısı kendinden büyük olan zengin olur derler. Duymadın mı hiç?”

“Abim, duydum duymasına ama ben sözlüyüm. Olmaz, benden olmaz. Başkasını bulalım.”

Cengiz bu defa Taylan’a döndü.

“Lamı cimi yok Aysel ile sen evleneceksin. İtiraz istemiyorum. Bu iş burada bitmiştir. Yarın hemen Aysel’i sana isteyeceğiz.” dedi.

Taylan zor güç ayağa kalktı:

“Ben almasına alırım da sanki gözlerim mi görmüyor!” dedi ve olduğu yere yığıldı.

Mert gülerek,

“Utanmaz herif, bir de beygir gibi içerim bana bir

şey olmaz diye hava atıyordu. Sızıp kaldı şimdi ay!” dedi.

Cengiz:

“Vakit yok kardeş. Bu kısmetsizliğe fazla dayanamayız. Yarından tezi yok, sen çalışmalara başla, anadın mı? Aysel’e devamlı çiçektir, çikolatadır, ayıcaktır, kıyafettir hediye yolla. Anonim olaraktan... İsim cisim geçmesin. Gizemli hayran gibilerinden... Şu bizim patates hatlardan birini de bu işe ayır. Chat cpt’den özgün aşk mesajları hazırla, ara sıra at. Biraz zaman kazanalım. O sırada biz de bu teresi ikna ederiz ya da başka birini buluruz.”

Mert gidip gelen şuuruna rağmen mantıklı cümle kurabiliyordu hâlâ.

“Abi kadının günahına girmeyelim.” diye sızlandı.

Cengiz hâlâ çok ciddiymi.

“Lan oğlum, bir yuva kurulmasına sebep olacaksın. Hayırlı iş bu. Bırak günahı cennetin kapısını aralarız belki. Hayatımızda ilk defa hayırlı bir iş yapacağız. Tabii kendi yöntemlerimizle.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde Mert ve Cengiz de Taylan gibi sızıp kaldı. Cengiz’in hayatı boyunca sadaka vermişliği yoktu, yanlışlıkla vermiş veya verdiği bir şey sadaka yerine geçmişse de bilgisi yoktu. Şurası kesindi öldürmeyen Allah öldürmüyordu.

Taylan kendine geldiğinde Mert ve Cengiz’in ölü gibi yattıklarını gördü. Ne kadar uğraşsa da ikisini de kendine getiremedi. Telaşa kapılıp ambulansı aradı.

Cengiz, gözlerini açtığı anda etrafı hâlâ dumanlı görüyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışırken karşı tarafında cübbeli, sarıklı, pir sakallı birtakım insanların halka hâlinde ayakta durduklarını gördü. Son yaşadıklarını hatırlamaya, buraya nasıl geldiğini anlamaya çalıştı.

“Ölmeye öldüm ama bu sakallı adamlar da kimin nesi? Allah’ın işine karışmak gibi olmasın, benim Cehennem’de olmam lazım. Bu işte bir iş var.”

Cengiz zihnini yokladıkça ampuller yanmaya başladı:

“Oğlum Cengiz, aç gözünü. Belki de bir karışıklık oldu. Şu sakallı mübareklerin arasına kayna. Cennet’e kapağı atmaya bak.”

Cengiz bu düşüncelerle kolundaki serumu, göğsündeki kabloları, oksijen hortumunu çıkarıp usulca ayağa kalktı. Karşısındaki cübbeli sakallı grubun arasından süzülürken tüm gözler üzerine çevrildi. Cübbeli sakallı grup bir yatağın başında halka olmuştu. Şimdi Cengiz de o yatağın yanındaydı. Yatakta ak sakalı göbeğinde yaşlı bir adam yatıyordu.

“Demek kendine geldin ha!”

Cengiz, sesin geldiği tarafa başını çevirdiğinde beyaz önlüklü biriyle göz göze geldi. Beyaz önlüklü, önce kalabalığa seslendi:

“İşte şeyhinizi gördünüz. Durumunda bir değişiklik

yok. Allah'tan ümit kesilmez. Normalde içeri girmeniz bile yasak. Haydi şimdi sessizce dışarı çıkın. Ben de diğer hastalarla ilgileneyim.”

Cübbeli, sakallı grup sessizce yoğun bakım ünitesi ni terk ederken beyaz önlüklü, Cengiz'in koluna girip onu yatağa yatardı.

“Ucuz atlattın dostum. Az daha öbür tarafa gidiyordun. Bir haftada tam 34 kişi sahte içkiden öldü. Memlekette bir sahte furyasıdır gidiyor. Yoğun bakım doldu taşı. Şu karşıdaki hacının da beyin ölümü gerçekleşti. Makineye bağlı yaşıyor.”

Cengiz, olan biteni hatırlıyordu artık. İçkileri, Taylan'ın bir arkadaşından alıp geldiğini, ofise gidip kafaları çektiklerini... Yalnız cübbeli sarıklı grupla sahte içkiyi bir araya getirememişti.

“Doktor Bey, bu sakallı amca da mı içki mağduru?” diye sormaktan kendini alamadı.

“Yok o sahte zezem yüzünden geldi.”

Cengiz, bir şey anlamamıştı.

“O nasıl iş yahu?”

Doktor, serumu ve kabloları takarken Cengiz'i sakin sakin cevapladı:

“Uyanığın biri çeşme suyunu zezem diye şişeleyip sağa sola satmış. Harama hile karıştırılmaz derler bir de. Ulan bari hazır su koy değil mi? Çeşme suyundan hastalık kapmış Hacı da. İshal kusma derken... Sonuç bu... Sahte zezemden ölen ilk kişi olarak literatüre geçecek.”

Cengiz bu defa arkadaşlarını hatırladı:

“Bizim Mert'le Taylan vardı. Onlar ne hâlde acaba? İnşallah ölen 34 kişinin içinde Taylan da vardır.”

Doktor gülerek:

“Taylan olmasa çoktan ölmüştünüz. Taylan az içmiş. Siz uyanmayınca ambulansa haber vermiş. Mert henüz komadan çıkmadı. O çok içmiş anlaşılan. Çıkmamış candan umut kesilmez.”

Bu sırada yan yatakta yatan Hacı Efendi hafifçe doğruldu.

“Yahu koca koca adamlarsınız haram olan bu zıkkımı içmeseniz olmuyor mu? Bir de sahtesini içiyorsunuz ucuz diye. Lan oğlum hayatınız daha mı ucuz! Ahiretiniz daha mı ucuz!” dedi.

Cengiz bu sözleri duymadı bile. Hemen sıçrayıp kalktı yatağından:

“Taylan, Taylan Allah belanı versin! Taylan olmasa bunların hiçbiri başımıza gelmeyecekti doktor. Beni hemen servise çıkart! Bu yatağı da kimseye verme. Birazdan Taylan'ı buraya göndereceğim. Hem de komaya girmiş hâlde.”

Bitmedi Kavgamız

◆ Mustafa Acar

Ben ben diye tuttu beni yüceltti
Gece gündüz eğleneni yüceltti
Mahzunu hor gördü, şen'i yüceltti

Kirliye meftundu küstü temizle
Bitmedi kavgamız kör nefsimizle

Birle yetinmedi; üç, dört, beş oldu
Beşi beşle çarptı ona baş oldu
Nerde fitne görse varıp eş oldu

Bize düşman, dost oldu kesemizle
Bitmedi kavgamız kör nefsimizle

Rütbe aldı, makam aldı doymadı
Eğlenmedik, gezmedik yer koymadı
Bir gün benlik libasını soyamadı

Dalga geçti, örf ve ananemizle
Bitmedi kavgamız kör nefsimizle...

Son Durak

◆ Celil Çınkır

Menzilin hükmünü erenler bilir
Benliğimi hepten sardı son durak
Oraya nasibi olanlar gelir
Bunu bilmeyeni gerdi son durak

Ben nefsimle kıyasıya savaştım
Peteğin sırrına baldan bulaştım
Pes etmek üzere iken ulaştım
Takatimden fazla yordu son durak

Yolun yolcuları olunca fani
Rüya âleminde meşakkat gani
Çıkınca peş peşe önüne mani
Acemi yolcuya zordu son durak

Son bulunca serde sırra seyahat
Mutlak mutluluğa vererek ruhsat
Olmayınca cana şeytan musallat
Hüzün kalemini kırdı son durak

Felek aynasında tek realite
Eyleyemez akli şeytan sabote
Hard diske atılan formattan öte
Keder defterini, dürdü son durak

Öğrenmeli işi yolun namzedi
Kanmayana anlatılmaz lezzeti
Velhasıl yoldaşlar sözün özeti
Delibal mürşidi, pirdi son durak

Para İstemem

◆ **Ali Armut**

Allah rızasına alan olursa
Borçlarımı bedavaya satıcım
Ben kendimi bildim bileli böyle
Kurtulursam bir gün rahat yaticım

Aldığım lokmalar bağzıma durdu
Hiç kimse çekemez bu kadar derdi
Birinden kurtulsam beş olur ardı
Bitirirsem beş gün oruç tutucum

Söze sığmaz benim dertlerim söze
Akar gözyaşlarım damlıyor yüze
Yakalarsam onu umman denize
En derin yerini bulup atıcım

Daha ne diyeyim böyledir hâlim
Bırakmaz yakamı dünyada zalim
Herkes söz verdin sen Omar Ali'm
Tükedirsem pirzolayı yutucum

Batı Özentisi

◆ Kadir Köse

Bir kültür edindik menşei Batı
Adı enaniyet soyadı çıkar
Bunlar ki nefisin Truva atı
Manevi kaleyi içerden yıkar

Bu maddeci kültür salgına döndü
Toplumun çoğuna etti sirayet
Zihinlere girdi, kalplere indi
Ne değer bırakır ne de inayet

Hesapsız olmuyor iyilik işi
Yapan yaptığını şarta bağlıyor
Allah'ın rızası sözün gelişi
Çoğu bundan bile çıkar sağlıyor

Müslüman haramı rafine etti
Yaşamına uygun fetvalar buldu
İnancı gereği yaşamak bitti
Yaşamı gereği inanır oldu

Ayarsızlar ayar verir düzene
Ölçünün, ilkenin ayarı kaçtı
Esası, kuralı bozan bozana
Artık düzensizlik düzeni geçti

Güven yitirildi kuşku kök saldı
Emin kişi bulmak kısmet işidir
Maalesef dürüstlük istisna kaldı
O da bulunursa sıra dışıdır

Açgözlülük arttı beklentiler çok
Kimse nasibine razı olmuyor
Şükür unutuldu esamesi yok
Arzular istekler bitmek bilmiyor

Bu sistem toplumu birey ederken
Modayı önerip israf satıyor
Duyarsız olmaya özgürlük derken
Hepimizi o hayata itiyor

Hâsılı bu ahval bitirir bizi
Her birimiz bir yanlışa düşerken
Yanlışın içinde yitirdik izi
Gayesiz ve pusulasız yaşarken.

Ölüyü Güldüren Adam-Kırk Yılda Bir Harf-Bakanlık Öğretmeni

◆ Salman Kapanoğlu

Ölüyü Güldüren Adam

Esprili bir günümdü, öğrenciler sordu:

"Hoca'm, bizi güldürmek kolay. Biz zaten Allah'tan arıyoruz gülmek için."

Sözünü keserek,

"Ne demek istiyorsun oğlum?"

"Hoca'm, öğretmenleri de güldürebiliyor musunuz?"

"Evlâdım, benim bir iddiam yok, gülsünler diye de espri yapmıyorum. Gülmek, bir fiilî tepkidir. Ayrıca da insanın elinde de değil. Esprinin gücüne göre de tebessüme, gülmeye ve kahkahaya dönüşebilir bu tepki."

"Yani Hoca'm, herkesi güldürebilirim mi, diyorsunuz?"

"Evlâdım, beni anlamıyor musun sen? Ben güldürmüyorum, herkes akli ve zekâsı ölçüsünde güler."

Bir öğrenci kayağa kalkarak,

"Hoca'm güldüremeyeceğiniz kimse var mı?"

Sınıfın zeki ve kurnaz öğrencilerden biri oturduğu yerden,

"Arkadaşlar, Salman Hoca'mızın güldüremeyeceği de var."

Sınıf merak edip soracağı zaman bir başka zeki öğrenci,

"Salman Hoca ölülere güldüremez arkadaşlar!" dedi.

Sınıfa bir anda sessizlik hâkim oldu. İş iddiaya bindi ya,

"Ölüleri de güldürürüm oğlum!"

"Fazla iddialı olmadı mı Hoca'm? Ölü güler mi?"

"Güldürmesini bilen ölüyü de güldürür. Önce bir Fatih okurum, baktım gülmüyor hemen bir Yasin okurum. Olmadı bir hatim indiririm. Hatime de gülmeyen ölüye ben ölü demem."

Kırk Yılda Bir Harf

Yapılan bazı yanlışlar, büyük bir hikmeti ortaya çıkarır. Ortaokul ikinci sınıf öğrencilerime kompozisyon konusu olarak Hazreti Ali'nin, "Bana bir harf öğretmenin kırk yıl kölesi olurum." sözünü vermiştim. Bir öğrencim, konuyu okurken bu sözü "Bana kırk yılda bir harf öğretmenin kölesi olurum." şeklinde anlamış. Öğrenciler, bu yanlışlık karşısında gülmeye başladılar. Öğrenci mahcup olacaktı ki ben devreye girdim:

"Sevgili öğrenciler! Arkadaşınızı tebrik ederim, öğretmenliği o kadar güzel tarif etmiş ki öğretmenlik işte böyle sabır işidir. Öğretmenlik, bir harfi öğretmek kırk yıl da sürse sabırla bıkmadan onu öğretmektir. Otur oğlum sana yüz veriyorum." dedim.

Bakanlık Öğretmeni

Kuşadası Öğretmenevindeyiz. Öğretmenevinin restoranında canlı müzik de olunca restoran hayli kalabalıktı. Eşimle iki kişilik yer bulduk, tam oturacağımız zaman, bizden oldukça yaşlı bir çift geldi. Biz hemen yer verip,

"Hoca'm buyurun siz oturunuz?"

"Siz ne yapacaksınız?"

"Biz genciz, bir çaresini buluruz."

İkram ettiğimiz masanın yanında "protokol" yazılı bir masa boş duruyordu. "Gel hanım, oturalım şuraya." dedim. Oturur oturmaz, görevliler koşup geldi:

"Hoca'm, bu masa protokol ve Bakanlık müfettişlerine ait." dediler. Kendimi toparlayarak ayak ayak üstüne attım ve sesime değişik bir ton verecek,

"Ben Bakanlık öğretmeniyim evladım!" dedim.

Görevlilerin hepsini bir telaş aldı.

"Özür dileriz efendim, ne emredersiniz, ne yersiniz?"

Tabii önce onlar yedi, sonra biz...

Günümüz Emeklileri

◆ Mustafa İmir

Soramıyorum sorumu
Benden dinleyin durumu
Etraflı değerlendirip
Kendiniz yapın yorumu

Yine güvenip yaslandık
Pahalılıkla puslandık
Biraz ferahlık umarken
Zam yağmurunda ıslandık

İyi kötü düzen vardı
Az çok sorun çözen vardı
Hayat ferah değilse de
Ne dışlayıp ezen vardı

Maaş önce de rezildi
Emekliler hep ezildi
Aylığına zam gelmedi
Belli ki üstü çizildi

Yangın yeri çarşı pazar
Emekliye değdi nazar
Olacak olanlar oldu
Şikâyet etsek ne yazar

Vergilerin suyu çıktı
Emekliler zamdan bıktı
Depremde hepimiz yandık
Bir de pahalılık yaktı

Çıkınca verginin suyu
Değişti herkesin huyu
Hep sorunlu yaşadılar
Emekliler ömür boyu

Geç yaş geçim sıkıntısı
Hazin gönül yıkıntısı
Emekliler feryat figan
Duyulmuyor yakıntısı

Emekli aylık almadı
Daha cebini bulmadı
Tanzim satışlarda bile
Zam geldi kuyruk kalmadı

Harçlık bekliyorsa torun
Kenarda köşede durun
Torun sevindirememek
Neymiş emekliye sorun

Sütü peyniri soramaz
Etin yanına varamaz
Kira, gaz, elektrik, suya
Kafayı bile yoramaz

Boğuluyor zam selinde
Bir tutamak yok elinde
Görmeyip duymaz oldular
Koydular kendi hâlinde

Emeği var dünümüzde
Sıkıntılı günümüzde
Buna da mı şükretsek ki
Daha ne var önümüzde?

Emekliler gün mü gördü?
Önce de sefa mı sürdü?
Bu kuşağın insanları
Dertlerini içe dürdü

Sövemez yufka yürekli
Temkinli yazar sürekli
Anlaşılacağı gibi
İmir dört yıldır emekli

Kaynana-Gelin Atışması

◆ Leyla Yıldırım (Leylican)

Leyla Yıldırım :

Kocan işe gitti ne iş tutarsın?
Yumuşak mı yatağında yer gelin?
Yaşlanınca doya doya yatarsın,
Demiyesin bir besleyen var gelin!

Nurgül Kaynar Yüce:

Seherde uyanıp hamur kararım,
Beğim ile sohbet datlı kaynana.
Ekmeğine yağla balı sürerim,
Muhabbetle yerik çatla kaynana.

Leyla Yıldırım :

Sabah erkenden kalk çayını demle,
Çocukları doyur tavuğu yemle,
Sana diyeceğim bir iki cümle,
Hoş yuvanı sıkı sıkı sar gelin!

Nurgül Kaynar Yüce:

Bakır çaydanlıkta demlenir çayım,
Saadetle geçer günlerim ayım,
Beklerim harmanı sürerken beyim,
Omuzumda anadutla kaynana.

Leyla Yıldırım :

Her daim yuvayı dişi kuş yapar,
Uzandığın dalı tutunca kopar,
Aklı olan leblebiden nem kapar,
Vermeyesin hiç kimseye sır gelin!

Nurgül Kaynar Yüce:

Gaygı etme pek iyidir torunun,
Hatun kişi sağ koludur erinin,
Bağ bozumu kaydattığım şıranın,
Değişmem dadını etle kaynana.

Leyla Yıldırım :

Bir tek kula ne dert söyle ne ağla,
Yarmanın bulgurun ağzını bağla,
Her yaptığın işten tasarruf sağla,
Yokluk çetin, çekilmesi zor gelin!

Nurgül Kaynar Yüce:

Ser verir sırrımı vermem saklarım,
Kilerimi ambarımı yoklarım,
Evimi süpürür, siler, paklarım
Değişmem konakla yatla kaynana.

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Leyla Yıldırım :

Varını yoğunu erken sezesin,
Kurunu dirini ipe dizesin,
“Elin ağzı torba değil büzesin”
Düştüğünde sen âlemi gör gelin!

Nurgül Kaynar Yüce:

Buğdayı ambara daşdım yığdım,
Otuz yıldır tek göz haneye sığdım,
Teberik goyunu her akşam sağdım,
Geçindim bir helke sütle kaynana.

Leyla Yıldırım :

Yemek pişirince kocana ayır,
Haksızın yanında yardım et kayır,
Bunun gibi çok şeyler var vesair,
Atmayasın mahalleyi tur gelin!

Nurgül Kaynar Yüce:

Tarhanamı kardım salçamı ezdim,
Dolmalık kurumu ipime dizdim,
Hem işimi gördüm hem komşu gezdim,
Uğraşdım çibikle çitle kaynana.

Leyla Yıldırım :

Kaynanandan bunlar nasihat sana,
Ufacık şeylerle çıkma meydana,
El adamı hiç acımaz adama,
Olmayasın ne sağır ne kör gelin!

Nurgül Kaynar Yüce:

Evim arı sili yağ dök de yala,
Bin ilmek attım ben bastığın çula,
Mahremimi dökmedim hiçbir kula,
İşim yok fitneyle fitle kaynana.

Leyla Yıldırım :

Leylican'ım daim derim ki sana,
İster gücen ister isen gız bana,
Muhtaç olsan bile acı soğana,
Vazgeçilmez huyun olsun ar gelin!

Nurgül Kaynar Yüce:

Dünyanın malına tamah etmedim,
Sevgiye çobanım hiç kin gütmedim,
Nurgül'üm saygıyı asla atmadım,
Karıştırma başka zatla kaynana.

AÇIKKARA 7. YIL FİHRİSTİ

21 MART 2024-21 ŞUBAT 2025

ACAR, Mustafa

5/9 Yusuf'a Sitem, 80/10 Hâl-i

Pürmelâlimiz, 84/18 Bitmedi Kavgamız

AKÇAY, Osman 81/18 Servet Kula Emanet

ARMUT, Ali

82/20 Fırıldak, 83/20 Misalen, 84/20 Para İstemem

ARSLAN, Feyzullah

83/14 Atlı Polisler-Ölümden Başkası, 84/15 Arılarla

Yolculuk-Gürültücü Komiserler

Âşık Kara Mehmet 79/2 Tembel

Âşık Nuri Çırakman 80/2 Bakalım

Âşık Reyhani 76/2 Yaz

Âşık Veysel 83/2 Para

Âşık Yunus 82/2 Ne Hoş Olur

ATMACA, Tayyib

78/24 Derim-Demem/Deyişme, 83/3 Canbaz

AVŞARBEY, Aslan

74/3 Valilik Makamına, 78/3 Muayene, 79/14 Vi-

ranhane, 83/7 Genç Memur İsmail'e Öğütler, 84/6

Seyrani'ye Mektup

AYKAÇ, Fazıl Ahmet 74/2 Fuzuli'yi Tazmin

ATAY, Şükrü 81/20 Korkusuz Korkak

AZLAL, Eyyub 79/23 Beşiktaş

BATTAL, Aydın

74/18 Akrabam İstemedi Beni, 75/14 Enişte, 75/15

Kurtlar Yedi Eşşegimi, 80/15 Bir Rüya Gördüm

BENLİ, Ahmet Sami 79/3 Kira Hâlleri

BERBER, İbrahim 81/19 Bu Ne Hırstır Ne Tamah

BERÇİN, Mustafa 79/21 Beyim

BOSTANCI, Ozan Fuat 83/22 Bitmiyor

CAN, Cahit

75/6 Zaman Fitne Doğurdu, 77/24 Şeytanın Serze-

nişi, 81/12 Önce Düşün

ÇAMLIBEL, Faruk Nafiz 78/2 Bir Hâdise Var

ÇETİN, Tacettin 83/13 Bir Belirsizlik Var

ÇINKIR, Celil 84/19 Son Durak

ÇOBAN, Ertuğrul 78/11 Merak

DEMİRTAŞ, Ramazan 73/22 Parti Modası

EFE, Necdet Rüştü 84/2 Tatlı Sert

GAYRETLİ, İzzet 74/14 Sayın Müdür'üm

GÖRGÜN, Fikret 73/7 Geçilmiyor

GÖZÜKARA, Mehmet

77/3 Tasarruf Tedbirleri, 80/24 Mehmed'im Dur-

du'm Oy, 82/3 Nihayetinde, 83/4 Emekli Yılı,

84/7 Mülki'ye Mektup

GÜMÜŞ, Yakup 73/21 Batı Kimdir?, 74/21 Bilemem

GÜNEŞ, Durdu 80/24 Mehmed'im Durdu'm Oy

GÜRLEK, Yemliha

74/19 Yüreğe Muhtacız, 77/19 Gibisin, 80/16 Tedbir,
82/15 Ne Fayda

İLHAN, Hakan 82/14 Çürük Elma Sepeti

İMAMVERDİYEV, İlqar 78/23 Hayıf

İMİR, Mustafa

73/23 Gölge Etme, 74/23 Duman Olmuşuz, 75/23

Deyip Geçtik, 76/10 Sözü Söz Değil, 77/18 Gönül

Nasihat Dinlemez, 78/21 Sosyal Medya Müptelasi-

na, 79/18 Başka Başka, 81/16 Örnekseme, 82/23 Şiir

Turşusu, 83/23 Medyaman, 84/23 Günümüz Emek-

lileri

KAHRAMAN, Murat 80/18 Devlet

KAHRAMAN, Nuri 82/22 Gel Artık Hatun

KALENDER, Haşim 77/22 Olmalı

KAPANOĞLU, Salman

74/22 Üç Yudum-Bitiren Gidebilir mi?-Paranın

Lafı-Kız Kaçırma-Sektir, 75/22 Zırlama-Şeytan-Ma-

aş-Hanımların Sırası-Kitaplar-Hızlı Okuma, 76/22

Sihirbazlık, 78/20 Tığ Gibi-Yaş Tahta-Bomba, 79/20

Saygı-Saç Kesenin-Moral-Altın, 82/19 Külâh-Bı-

yık-Eş Durumu, 83/21 Eğitim Aşk-Yazılıy Okudu-

nuz mu?-Çalışmazdım, 84/22 Ölüyü GüldüreAdam-

Kırk Yılda Bir Harf-Bakanlık Öğretmeni

KARA, Ömer 81/22 Cenaze Namazı

KARAKOÇ, Abdurrahim 75/2 Karıştırdılar

KARAMAN, Kadir 76/23 Perhiz

KARATAY, Namdar Rahmi

77/2 Komşunun Tavuğu Kaz Görünür

KAYNAR YÜCE, Nurgül

73/13 Kaşın Sahte-Gözün Sahte, 74/11 Yörük Kızı,

75/10 Sitem, 76/6 Sarı Liraları Diz Getir Damat,

77/6 Bacı Gardaş Gülüşerek Büyüdük, 78/6 Soyar

Yer Baba, 79/6 Ne Kaldı? (Bukalemun), 80/6 Sevgi,

Saygı, Hatır Vardı, 81/6 Doktor Hanım, 82/7 Utanır

Bugünden Dünümüz Yeğen, 83/24 Gız Nurgül-Duz

Leyli, 84/24 Kaynana-Gelin Atışması

KILIÇASLAN, İlyas 78/22 Virtual Reality

KIZIL, Hikmet 77/16 Şalaygoz mu Şampanya mı?

KOCA, Erol 82/13 Berbat Bu Dünya

KÖMEKÇİ, Memik

74/15 Bilen Var mıdır?, 75/13 Gezdirin Beni, 76/17

Kirman-ı Nefs, 77/17 Gördün mü?, 78/16 Âlem-i

Dünya, 82/24 Hösün Emmi

KÖSE, Kadir

73/20 Emekliye Geçim Tavsiyesi, 75/11 Dürüstçe,

76/11 Yapay Bireyin İletisi, 77/10 Suni Oldu, 79/19

Yokluk Çekiyorum, 83/15 Hesap Var, 84/21 Batı

Özentisi

KUMRU, Faik 75/19 Bizde Böyledir, 76/20 Yahudi
MALKOÇ, M. Nihat
73/3 İnsan Bildiğin Gibi, 74/6 Ölümü Çok Abarttı-
nız, 75/3 Ölülerden Say Gitsin, 76/7 Telinname, 77/7
Böldürmeyiz, 78/7 Zulmü Alkışlayan Zalim, 79/24
Bati'ya Reddiye, 80/7 Türk'ü Seven Türkü Söyler,
81/24 Yeniden Başlayalım, 82/8 Gözünü Toprak Do-
yursun, 83/8 Ümekli Üvey Evlat mı?, 84/12 Asgari
İnsanlık, Asgari Ücret
NACAR, Haydar Ali 82/18 Heçi Heçi Geç
NAZİK, İhsan 80/22 Maraş'ın Otu, 81/13 Ters Öğüt
Neyzen Tevfik 81/2 Havale
OĞUZBAŞARAN, Bekir
73/24 Bir Şair-Yazar Tipi, 82/4 Sicilleme
OSMANOĞLU, Mehmet
73/14 Feveran, 74/13 Kermes, 75/21 Eğreti Şair,
76/21 Kuleden Manzaralar, 77/11 Zamzede Sükut,
78/18 Sağlam Softa
Ökkeş Maraşî 81/23 Kargış
ÖNER, Erdoğan
74/20 Bir Güzel, 80/3 Gelin-Kaynana Atışması
ÖZDER, Hızır İrfan
73/19 Ne Taat Var Ne İnfak, 75/18 Eğleme Anne,
76/16 Suzan Olur Yüreğimde Yaşlarım, 79/22 Dost
Olan Yarenlik Etsin, 83/9 Bu Ne Kurum Bu Ne Caka
ÖZCAN, Mehmet 84/15 Ne Çıkar?
ÖZKÖK, Yahya 80/23 Dörtlülür
PARLAK, Ali 79/12 Bencil, 80/17 Köz Kalmadı
PEKTAŞ, Mehmet
73/16 Sahibinden Komik/Altı -Ali Cengiz Oyunu,
74/16 Sahibinden Komik/Yedi -Hayırlı İşler, 75/15
Sahibinden Komik/Sekiz-Kiralık Çadır, 76/12 Sahi-
binden Komik/Dokuz -Hangi Cengiz?-, 77/12 Sahi-
binden Komik/On-Bip Bip, 78/12 Sahibinden Komik/
On bir -Tebdilimekân, 79/16 Sahibinden Komik/On
iki-Sazan Avı, 80/12 Sahibinden Komik/On üç
-Ucundan Accık, 81/14 Sahibinden Komik/On dört
-Yüzleşme, 82/16 Sahibinden Komik/On dört -Ka-
panan Kısmet, 83/16 Sahibinden Komik/On altı-Kim
Kime Üfleyecek?, 84/16 Sahibinden Komik/On
beş-Harama Hile Karıştı
RÜSTEMLİ, Kirman 80/14 Memleket
SAĞLAM, Ercan
73/14 İftira, 74/12 Çatır Çatur, 75/20 Bir Gidiş,
78/19 Osmanlı Sofrası
SERİN, Musa
78/15 İroni, 79/15 İroni/iki, 80/19 Soyтары, 81/3 İtin
Bayramı, 82/9 İroni/üç
ŞEN, Yasin 81/17 Fakirlik Destanı
ŞİMŞEK, Tacettin
73/4 Nigâr Hanım Vay/Dört -Matbuatta Kavga Var,

74/4 Nigâr Hanım Vay/Beş -Yazılmamış Bir Şiire
Nazire, 75/4 Nigâr Hanım Vay/Altı-Her Okura Bir
Fincan, 76/4 Nigâr Hanım Vay/Yedi-Şiir Meclisleri-
Doludizgin, 77/4 Nigâr Hanım Vay/Sekiz-Kaç Kitap
İmzalasam?, 78/4 Nigâr Hanım Vay Dokuz-Yarış-
manın Birincisi Belli, 78/24 Derim-Demem/Deyiş-
me, 79/4 Nigâr Hanım Vay/On-Baskın, 80/4 Nigâr
Hanım Vay/On Bir-Nigâr Hanım Paris'te, 81/4 Ni-
gâr Hanım Vay/ On İki-İltifatta Sınır Yok Tenkide
Tahammül, 82/5 Nigâr Hanım Vay/On Üç-Paşa Kızı
Bey Kızı Efendi Kızı, 83/5 Nigâr Hanım Vay/On
Dört-Hayranlar Geçidi, 84/4 Nigâr Hanım Vay/On
Beş- Doktoralı Şaire
TANRIVERDİ, Halûk Tanrıverdi
74/10 Vale, 81/11 Kaldık
TEYEK, Süleyman 80/11 Acem Gazeli
TOZLU, Hülya 81/21 Şapkamın Altında
TUNCER, Hacı Musa
73/12 Tivis Memmed'in Öküzü, 75/12 Tükürün
Gitsin, 76/18 Unçuluk Anşa-Bedirik Hürü/üç, 77/20
Unçuluk Anşa-Bedirik Hürü/dört, 78/17 Bizim Fino,
79/7 Yakın, 80/20 Unçuluk Anşa-Bedirik Hürü/beş,
81/7 Terkedim Galan, 82/21 Gerek Kalmadı, 83/19
Veryansın
TURAÇ, Osman Gazi
74/24 Reis Adayı, 75/24 Başkan Seçimi,
76/3 Makam Aracı
YALÇIN, Hüseyin Suat 73/2 Ramazan Latifeleri
YALÇIN, Metin 84/13 Eski Dügünler
YILDIRIM, Halit
73/8 Elli Yıllık Sır, 74/8 Sandık Burda Mühür Ner-
de?, 75/7 Soyadı DeğiştirmeMeselesi, 76/8 İt Yaşar'ın
Ezik Burnu, 77/8 Patos, 78/8 Kara mı Açık kara mı?,
79/8 BabaZoru Evlilik, 80/8 Görmemişin Oğlu, 81/8
Vukuatlı Arılar, 82/10 Gıcır Gıcır Dişler, 83/10 Em-
moğlumuz Ferdi Baba,84/8 Karıştırma İnbizatları
YILDIRIM, Leyla
83/24 Gız Nurgül-Duz Leyli,
84/24 Kaynana-Gelin Atışması
YILDIRIMTEPE, Ahmet
73/6 Asimilasyon, 4/7 Kim Bu Yılan?
YILDIZ, Ramazan
77/23 Geçip Giden Günlere (80'ler 90'lar)
YILMAZ, M. Hanifi
77/15 Önce Hı Derler Sana, 79/13 Sahte Dostluklar